

Gunnar
Guðmundsson

Síma-vinnuflokkur
Jóns Höskulds-
sonar að störfum á
Fönn, í austurbrún
Hellisheiðar.

*Myndir með greininni
eru allar í eigu
Höskuldar Jónssonar,
fyrrum síma-verkstjóra
á Vopnafirði.*

Síma-vinnna sumarið 1943

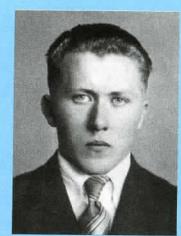
Í fyrsta tölvublaði *Glettings* árið 2004 birtist grein eftir mig þar sem fjallað var um vinnu á vegum Landsímans og kynni við verkstjóra minn, Jón Höskulds-son. Þar létt ég þess getið að ég réði mig í sumarvinnu hjá Jóni árið eftir. Hér verður sagt frá því tímabili. Margt er þó runnið í djúp gleymuskunnar en reynt að rifja upp það sem munað er.

ER FYRST TIL AÐ TAKA FERÐ með hefðbundnum hætti með skipi frá Djúpavogi til Reyðarfjarðar um miðjan apríl þar sem hópurinn kom saman og ég hitti vinnufélagana. Vinnuflokkurinn fullskipaður taldi ellefu manns, fyrst í stað voru aðeins átta mættir. Fjórir og síðar fimm voru á líkum aldrí og ég, nálægt tvítugu. Með þessum ungliðum tókust góð kynni og héldum við oft hópinn utan vinnutíma. Allar helgar voru vel notaðar. Tókst oftast að komast á ball án langra ferðalaga. Við skemmtum okkur oft konunglega án þess að eyða miklum peningum. Eldri mennirnir hvíldu sig eftir erfiða vinnuviku. Hefðum við líklega átt að gera það sama. En það er erfitt að sitja á strák sínum, það þarf að skoða heiminn, spá í stúlkur og alls konar dásmdir. Við vorum með hálfgerð hvolpalæti þótt tvítugir værum. Samt reglusamir, enginn okkar reykti og enginn drakk áfengi.

Sveitasími sunnan Reyðarfjarðar

Vinnan hófst með því að leggja svokallaðan sveitasíma á bæi sunnan Reyðarfjarðar. Landsíminn lá sem kunnugt er um byggðir, með símstöðvum á þéttbýlisstöðum, einnig voru símstöðvar á ýmsum sveitabæjum þar sem línu lágu um. Venjulega bjó símaflokkurinn í tjöldum yfir sumarið en ekki þótti henta að reisa tjöldin svo snemma vors. Á Reyðarfirði bjuggum við í vöruskemma fyrstu vikurnar og þáðum morgunkaffi og eina máltíð að kvöldi á matsölustað.

Búnaður okkar var á þá leið að allir þurftu að hafa meðferðis svefnrúm (bedda) sem hægt var að leggja saman í flutningum, að sjálfsögðu rúmföt og íveruföt sem dygðu í misjöfnum veðrum. Allir skyldu hafa með sér stígvel sem hægt væri að bretta upp á mið læri ef vaða þyrfti ár og læki og var sá fótabúnaður notaður alla daga í vinnunni.

Gunnar Guðmundsson
á Lindarbrekku

Jón Höskuldsson
verkstjóri og
Guðmundur
Guðmundsson
matreiðslumaður.

Fæði var þannig að vinnuveitandi lagði til eina máltið á dag og kaffi, án meðlætis, svo oft sem hentaði. Allir þurftu að hafa sinn kassa sem hentaði í flutningum og geyma mætti í brauð og annan mat sem hver vildi. Hver og einn þurfti að semja við fólk á bæjum um að baka brauð, selja mjólk, egg og fleira eftir samkomulagi. Efni í brauð, oftast hveiti, sykur, rúsínur og fleira varð að kaupa í verslun og færa þeim sem ætluðu að baka og sama gilti með þvott á fötum og aðra slíka aðstoð.

Margir í vinnuflokknum höfðu verið þar lengi og haft viðskipti við sama fólk ið ár eftir ár. Nýliðar þurftu að brjóta sínar eigin leiðir. Á Reyðarfirði skiptum við einkum við valin-kunnar fjölskyldur kennar við Bóasarætt, bú-settar á Bakka, Bakkagerði og Eyri. Petta fólk seldi og við keyptum á sanngjörnu verði en kvöd fylgdi. Við þurftum, einkum ungliðarnir, að þiggja góðgerðir þegar við sóttum mjólk og brauð og átum þá og drukkum góða uppbót á viðskiptin og þáðum að auki gott viðmót.

Við þurftum að ganga mikið og bera efni og áhöld. Byrjað var að leggja línumnar frá kaupstað í Reyðarfirði, inn fyrir fjarðarbotn og síðan út sunnan fjarðar. Um þessar leiðir lágu símalínur, fjórir þrædir bornir uppi af staurum með hæfilegu millibili. Nú urðu þrædirnir sex. Purfti því að bæta við eða skipta um marga staura.

Enginn bílegur var kominn. Staurar, vír, kúlur, krókar og annað efni var flutt á bátum og í fjöru hér og þar. Sjálfir þurftum við að draga efnið eða bera á vinnustað, sumstaðar drjúgan spöl. Seinna um sumarið höfðum við meðferðis tvö dráttarhesta sem ennþá voru á fóðrum á tilteknum sveitabæ. Áhöld, svo sem skóflur, járnkarla, stauraskó til að klifra upp í

staurana, tengur, naglbítá, bindivír og fleira þurftum við að bera með okkur, einnig nestisbita í hádegishressinguna, ketil einn stóran og prímus til kaffihitunar, svo og drykkjarílat. Vinnuhlé var tekið í hálftíma um hádegið, vatn sótt í næsta læk og ketilkaffi hitað, helst í skjól-góðum grasbotni, jafnvel í útihúsum á sveita-bæjum ef veður var vont.

Fyrstu dagana var stutt ganga á vinnustað en leiðin lengdist dag frá degi. Þegar gangan tók orðið eina og hálfa klukkustund úr vinnunni var okkur fenginn bátur til að róa á yfir fjördinn. Róið var með fjórum árum, einn með hverri, en báturinn rúmaði okkur átta og var þá fullhlaðinn. Verst var að þessa dagana var þrá-lát norðaustanbræla og allrar gætni þurfti við til að sökkva ekki fleyinu undir okkur. Við slysi lá eitt sinn er vindbára fyllti stígvél eins félaga míns sem sat bakborðsmegin, hentist sá í fáti yfir í hina síðu bátsins og þoldi farkosturinn naumast svona sviptingar en slapp þó til.

Liðu svo dagar og bar fátt til tíðinda. Línumnar komust á fleiri og fleiri staura uns komið var út að bænum Eyri sem var fyrsti bærinn sem við tengdum símanum. Vegalengdirnar voru nú orðnar alltof miklar á vinnustað enda var skipt um dvalarstað og hópurinn fluttur úr Reyðarfjarðarkaupstað að Hafranesi. Þar gistum við nokkrar nætur uppi á lofti í aðgerðarskúr. Þar var lítið rými og sváfum við í flatsængum á gólfinu. Þar lærði ég að láta af óþarfa striðni en ég átti til að bíta í höfuðhár þess sem næstur svaf. Lét hann sér lengi vel fátt um finnast en þar kom að hann stráði neftóbaki í andlit mitt og mig sveið mjög í augun. Ég skamm-aðist míni svolítið og við vorum sáttir. Vinnufelagar mínir tóku svari mínu og hefndu fyrir mig og laumuðu mís í stígvel tóbaksmanns sem hann tróð í klessu áður en upp komst. Nú þótti fyrirstjórn nóg komið og tók í taumana. Var látið af öllum skæruhernaði og sættir gerðar í hópnum.

Veðráttan hafði nú batnað, vor í lofti og vinnugleði ágæt. Um þessar mundir vorum við mikið í sambandi við fólk ið á Eyri, þar var bakað fyrir okkur, þvegið af okkur og fleira. Einnig fluttu yngri mennirnir, síðar aflaskipstjórar, mannskap, efni, vistir og áhöld, sem þurfti vegna vinnu okkar, á trillubát heimilisins.

Við vorum stundum sendir í ýmsar áttir til viðgerða, meðal annars á bát til Eskifjarðar.

Tjaldbúðir síma-manna við Foss-gerði í Eiðaþinghá árið 1945.

Paðan gengum við upp á Oddsskarð. Símasamband var slæmt við Norðfjörð og kennt um útleiðslu á skarðinu. Efstu staurarnir neðan við skarðið, þar sem nú er farið gegnum jarðgöngin, voru á kafi í snjó upp að kúlum. Yfir sjálft skarðið var svokallaður jöklapráður sem lá á jörðinni. Þar var autt en við fundum enga bilun.

Öðru sinni vorum við sendir upp á Hrossadalsskarð. Grunur var um útleiðslu þar. Hringingar voru slæmar á milli Fáskrúðsfjarðar og Reyðarfjarðar. Minnisstæð ferð, ég óhlýðnaðist mínum ágæta verkstjóra, þótti illt að ganga upp á fjall í klofstígvelum og fór á gúmmískóm, enginn lækur að vaða og þurrviðri. Valin var ein af þessum yndislegu vornóttum og verð ég enn hrifinn af minningunum, einkum þegar sólin kom upp í austrinu. Jæja, mér hefndist fyrir óhlýðnina og varð að athlægi. Auðvitað varð ég rennvotur í fæturna, áfall á jörðu og snjófannir hér og þar.

Línurnar voru teygðar eftir ísingu, lágu sumstaðar á jörðu, þó ekki slitnar, krókar uppréttir og kúlur brotnar. Klippa þurfti sundur og taka úr bút til þess að fá þræðina stríða. Eldri mennirnir unnu þetta handverk en við hinir yngri toguðum saman endana á meðan müffurnar voru klemmdar á. Ég var alveg óvirkur vegna rafstraums í þráðunum þegar hringt var á milli símstöðva. Enda þótt nött væri valin var hringt látlauast.

„Pér var nær að vera í stígvelum,“ glumdi við í körlunum, „strauminn leiðir í gegnum þig til jarðar af því að þú ert votur í fæturna.“

Svona fór það. Eftir þetta var ég auðvitað hlýðinn eins og lamb!

Nú fóru að nálgast þáttaskil í vinnunni, lögн sveitasímans við Reyðarfjörð að ljúka. Sem

áður segir lá landsíminn alla leið sunnan Reyðarfjarðar að bænum Kolmúla. Símstöð var á Hafranesi og þaðan lá síminn yfir Hrossadalsskarð til Fáskrúðsfjarðar.

Slegið upp tjaldbúð

Á bæjunum Eyri, Berunesi, Þernunesi, Hafnanesi og Kolmúla hafði nú sveitasíminn verið tengdur og þeirri símalögnum lokið. Kom þar að bátur var fenginn til að flytja vinnuhópinn og allan tilheyrandi varning yfir á Eskifjörð og þar gerðist sá sögulegi atburður að slegið var upp tjaldbúð fyrir flokkinn í fyrsta sinn á þessu vori, á Mjóeyrinni.

Hér hentar að staldra við í frásögninni og hugleiða eða bera saman aðstæður þá og nú á dögum. Síðar var allt efni flutt á bílum, kranar notaðir við að reisa staura og gröfur til að grafa holur og fylla að. Einnig er okkur hollt að hugsa til þess hvílít stórræði var að leggja símann allan í upphafi.

Nú var flokkurinn fullmannaður og voru í honum ellefu karlar. Reist voru sjö tjöld. Var verkstjórin einn í sínu, annars tveir í hverju og eitt tjald var til að elda í og matast. Allllangan tíma tók að reisa tjöldin, svona í fyrsta skipti eftir vetrargeymsluna, og að koma öllu í röð og reglu. Stóðst á endum að þegar því var lokið var komið hávaðarok af norðvestri og byrjað að frysta. Kalt og ónæðisamt var í tjöldunum og nenntum við strákarnir ekki að háttá okkur og ekki að kveikja á prímusnum sem fylgdi hverju tjaldi. Fór svo að við fórum í hóp og mældum göturnar á Eskifirði fram eftir nótta. Þó endaði með því að við skreiddumst í tjöldin og sváfum alklæddir, vafðir rúmfötum í beddum okkar. Kalt var næstu daga en vindinn lægði fljótt.

Línurnar voru teygðar eftir ísingu, lágu sumstaðar á jörðu, þó ekki slitnar, krókar uppréttir og kúlur brotnar.

Nú voru breyttir hættir, kominn kokkur og étið í tjaldi að loknum vinnudegi. Svangir og matheilir átum við mikið og vel, soðinn fisk annan daginn og soðið kjöt hinn, alltaf var hnausþykkur grjónagrautur á eftir. Allt var eld-að á prímusum. Samvinnan við kokkinn gekk vel enda var hann starfinu vaxinn. Reyndum við þó seinna að óþarfa að finnslur hentuðu ekki. Stóðum við hann að því að afvatna saltfisk í læk á þéttbýlisstað og voru hús ofar við lækinn. Bentum við honum á mengunarhættu í vatninu. „Sólín hreinsar allt svoleiðis,“ var svarið. Fiskurinn ást samt illa og var afgangur. Refsaði kokkurinn okkur með því að búa til plokkfisk næsta dag, svo útþynntan að naumast mátti éta með hníf og gaffli.

Fáa daga dvöldum við á Mjóeyrinni. Nú vorum við komnir í menninguna, vegarsamband til Reyðarfjarðar og Héraðs. Einnig mátti kalla akveg áleiðis út Helgu-staðahrepp. Sími var kominn frá Eskifirði til Vöðlavíkur. Allnokkrar skemmdir voru á þeirri línu Reyðarfjarðarmegin. Ísing hafði sligað niður línur og brotið staura. Hafist var handa með viðgerðir. Nú var auðvitað fenginn vörubíll til að flytja þrjá eða fjóra staura, lækir voru óbrúaðir og djúp lægð við suma þeirra. Bíllinn var lítill á nútímavísu og stóðu staurarnir langt aftur af. Í einum læknum reis bíllinn upp að framan, framhjólin á lofti og staurarnir skorðaðir í jörð hinum megin. Vandinn var leystur með ærinni fyrirhöfn, staurarnir teknir af, bíllinn upp úr læknum og staurarnir á aftur. Lokið var vinnu á þessu svæði með því að við fórum meðfram línum unni alla leið að Ímastöðum í Vöðlavík. Minnisstæðast úr þeirri ferð var að hundur beit mig í fótinn við bæinn Karlsstaði þar í sveit og voru stungurnar alllengi að gróa. Er alltaf síðan hræddur við hunda.

Suður á firði

Fenginn var nú mótorbátur með okkur og drasl okkar til Fáskrúðsfjarðar, þá var maímánuður liðinn. Vorið var með kaldara móti og lítill gróður kominn. Í huga geymisti minning um að sjá 40 kýr reknað á beit inn á dal og varla gróðurnál. Knappt mun hafa verið um hey hjá sumum kýreigendum og sáust einnig heypokar á ferðinni, fengnir á sveitabæjum sunnan fjarðar. Allt gekk þetta að sjálfögðu yfir og tíðin fór batnandi.

Vinnan okkar var sem aldrei fyrr komin í hefðbundið form, þ.e. ganga, bera, stimpast með staura, lagfæra línur og flytja tjöld hvað eftir annað og alltaf á bátum. Endurnýja þurfti ótrúleg ösköp af símakúlum (einangrurum), einkum í grennd við þéttbýlisstaðina. Vitað var að hetjur daganna æfðu fimi sína með því að mölva kúlurnar með grjótkasti og jafnvæl riffliskotum. Þetta gramdist símamönnum og mátu hiklaust menningarstig hvers byggðarlags í öfugu hlutfalli við skemmdirnar.

Í flutningum var sá háttur hafður á að flutt var að morgni dags og fór kokkurinn með ásamt tveimur til þremur strákum sem reistu tjöldin á meðan hinir fóru í viðgerðir á símalínum. Fátt er minnisstætt í bili nema hvað erfitt var að fást við að skipta um staur og strengja þræði í skriðunum sunnan Stöðvarfjarðar, hliðarbrattinn mikill og hestagatan aðeins örmjór stígur. Svo vorum við allt í einu komnir að Snæhvammi í Breiðdal og nú aftur komnir í vegarsamband.

Og nú var vorið í alegleyingi og útilegan sem við nutum fullkomlega. Við strákarnir gengum að lokinni vinnu á laugardegi út með sjó og hrifumst af fugurð og hrikaleik lands og náttúru. Í þessari ferð komum við að skúta nokkrum ofan flæðarmáls þar sem nokkrar teistur sátu inni, líklega á eggjum eða ungum, þær voru svo fallegar að við dáðumst að og gengum aftur á bak út til að styggja þær ekki.

Verr fórst okkur með aumingja kríurnar sem við sáum mergð af á heimleiðinni. Þær töku okkur heldur ekki mjög vel og hótuð höfuðbiti. Samt áræddum við að taka af okkur húfur og tína dálítíð af eggjum. Hreyknir héldum við heim á leið og skyldi nú haldin vegleg eggjaveisla. Ruddumst við inn á vinnustað kokksins og suðum eggin. Síðan var fengnum skipt bróðurlega. Þá kom í ljós að verkstjóri okkar var ekki allt of hrifinn af tiltækinu. Fóru nú tveir, reyndar báðir synir verkstjórans, og reyndu að bílðka karlinn og buðu honum að þiggja nokkur egg frá hvorum, sem hann og þáði. Hrifsaði hann til sín fáein egg og át þegar. Piltar fóru svo að borða afganginn og voru þau egg öll meira og minna stropuð og fiðraður ungi í sumum. Gramdist strákum við pabba sinn en svona varð þetta að vera. Kom í ljós við athugun að auðvelt var að þekkja nýorpnu eggin frá eftir litbrigðum á skurninu. Ekki reyndum við aftur að draga björg í bú enda fengum við meira en nóg að éta án þess. Af öllu er hægt að læra!

Til Héraðs

Nú skal gera langa sögu stutta, margt var gaman í Breiðdalnum en síðan var flutt upp á Hérað og dvalið þar á ymsum stöðum vikum saman. Lífið var léttara á Héraðinu, vegir voru komnir víða og bílar notaðir til að flytja menn og farangur eftir þörfum. Enn stækkaði heimurinn hjá ungum mönnum og var tíminn notaður vel, í hléum frá vinnunni. Sem áður segir létem við okkur ekki vanta ef einhvers staðar fannst ball um helgar. Að síðustu var tjaldað hjá Eyjaseli í Jökulsárlíð og dvalið þar í eina viku. Þar naut ég þess að komast í samband við skólaborður minn frá Laugum. Hann átti þá heima á Torfastöðum. Tók hann og heimilisfólkid allt mér sem góðum gesti. Var einn sunnudagur tekinn í að ferðast

með mig á hestum um Úthlíðina og kynna fyrir mér land, byggðir og bú. Í leiðinni var komið við á nokkrum bæjum og stúlkum boðið að taka þátt í smáballi í baðstofu sveitabæjar. Pangad var og boðið yngstu vinnufélögum mínum. Dansað var í þrengslum við harmóníuspíl. Minningarnar hafa ljómað hjá mér þá sex áratugi sem síðan eru liðnir. Eitthvað munu félagar míni hafa öfundað mig af að njóta allrar þessarar gestrisni og kölluðu mig „brosandi lend“ næstu daga. Seinna vissi ég hvernig nafngiftin komst á og verður sú saga ekki sögð hér.

Pessa umræddu viku sá ekki sky á lofti á Út-heraði og var mjög heitt. Man ég vel hversu erfitt var að komast með símastaura upp brekkurnar upp frá Ketilsstöðum þar sem nú liggur vegur. Reynt var að láta hesta draga en staurarnir vildu festast í þróngum og grýttum götuslóðum og varð mannhöndin að taka á sem fyrr. Símalínan lá yfir svokallaða Fönn, áleiðis til Fagradals yst við Vopnafjörð. Þar var þá þríbýlt en er nú í eyði. Ekki var kominn vegur yfir Hellisheiði. Flutt var úr Jökulsárlíðinni til Fagradals yfir Fönn. Leigðir voru hestar og allur farangurinn bundinn upp á klyfjar en menn gengu að sjálfsögðu. Tjaldað var á sjávarbökkum neðst í Fagradalstúninu. Næsta morgun var sólarævintýrið búið, komin norðaustan þokubræla og sex stiga hiti. Ótrúleg viðbrigði.

Heim í heyskap

Lokið var þáttöku minni í vinnunni í bili. Mér þótti henta að fara heim og hjálpa til við heyskapinn. Lagði ég af stað ásamt skólasystur minni frá Fagradal suður yfir fjallid. Fengum við til reiðar símahestana two, lata og lúna. Ég fór í skástu fötin mín sem voru orðin þvæld eftir sumarið, annar farangur var skilinn eftir hjá vinnuflokknum. Ferðin sóttist heldur seint í þokusúld á fjallinu en norðanhassviðri, þurru þó, á móti okkur inn Hlíðina að Sleðbrjótsseli. Pangad var kominn bílvegur austur um. Hestarnir og stúlkan urðu þarna eftir en ég fékk sæti í rútubíl sem flutti fólk á hátíð UÍA á Eiðum. Á samkomunni var ég einn dag og tvær nætur en fékk þá far með samkomufólki úr Breiðdal. Fór úr bílnum norðan Breiðdalsheiðar og gekk um Öxi og suður yfir Fossárfell, heim til mína.

Er heim kom var faðir minn að binda fyrsta baggann á sumrinu. Kominn var annar ágúst.

Hafði verið vætutíð og þokusamt suður í Berufirði þann tíma sem sólin skein glaðast á Héraði. Ekki fór ég þó í heyskapinn þetta kvöld, hafði umrædd ferð verið nokkuð þreytandi frá byrjun og lítið sofið, mikið dansað og svo gangan að lokum. Hér verður ekki rætt um heyskapinn nema engar heyvinnuvélar voru komnar heima. Orfið og hrífan notuð, heyið bundið í bagga, böggunum velt heim að hlöðu eða fluttir á hestum það sem fjarri var.

Aftur í símavinnu

Um miðjan september höfðu vinnufélagar míni lokið verkefnum sínum í Vopnafirði og til Sandvíkurheiðar. Pangad náði vinnusvæðið lengst til norðurs en suðurmörk þess voru á Lónsheiði. Kom ég að nýju í símatjöldin þar sem þau stóðu við læk innan við bæinn Framnes, skammt innan við Djúpavog. Hafði verið flutt með skipi frá Vopnafirði til Djúpavogs. Verkefnin voru sem áður viðgerðir á símalínunum og síðan lagður sveitasími frá Djúpavogi að

Vinnuflokcurinn í Vopnafjarðarheiði. Talið frá vinstrum: Sigurður Steinsson, Steingrímur Bjarnason, Ármann Kristjánsson, Jón Höskuldsson, Gunnar Jónsson, Steinþóri Einarsson, Sveinn Guðmundsson og Höskuldur Jónsson.

Sveinn Jónsson við Volvó vöru bílinn sinn.

Geithellum í Álfafirði. Lengst af voru tjöldin á grónum aur neðan túns á bænum Hamri. Þar var slæmt hald fyrir tjaldhæla og fór svo rétt áður en vinnu lauk að sum tjöldin rifnuðu upp í suðaustan slagiðri og rigningu. Ekki þótti henta að reisa tjöldin að nýju í vitlausu veðri og voru þau tjöld, sem stóðu, feld yfir varning sem í þeim var og grjót boríð að. Sjálfir hlupum við verkamenn með nokkrar foggur í fanginu heim að bænum á Hamri. Vorum við og sængurföt okkar meira og minna rennandi blaut. Á Hamri var okkur tekið mjög vel, hlúð að okkur og fötin þurrkuð. Petta var í seinasta skipti sem tjöldin voru reist það sumar. Gist var á Hamri tvær eða þrjár nætur og vinnu lokið á því svæði.

Lá nú enn fyrir að flytja allt til skips og fara á Reyðarfjörð. Lauk veru okkar á Hamri með því að koma tjöldum og farangri fyrir á litlum vörubil og hóp af mönnum uppi á farminum. Við flutning frá bæ, á því dóti sem við áttum þar og að taka saman tjöld og koma á bílinn, gengu í lið með okkur tvær röskar heimasætur. Glens vár í mannskapnum og lá vel á öllum. Um leið og bíllinn rann af stað náði önnur stelpan að grípa í fótlegg minn og ætlaði að hafa mig af um leið og bíllinn fær. Sá félagar mínir hvað verða vildi og tóku í hinn endann og brellan mistókst, því miður!

Skipið fór og félagar mínir en ég gekk heim frá Djúpavogi og tók þátt í einni haustsmölon á sauðfé. Ég fór svo gangandi til Breiðdalsvíkur og var svo heppinn að komast með varðskipinu Óðni sem átti leið til Reyðarfjarðar. Svalt var í veðri og stjörnubjart kvöld. Ung stúlkaminnti mig á í gamni að nú væri gott „uppsláttarveður“. Henni var komið fyrir neðan þilja en ég mátti halda mig á dekki, sjóveikur í miklum veltingi og þungum sjó fyrir annes og firði. Inn Reyðarfjörðinn var sléttur sjór og allt varð gott aftur. Ég hitti félaga mína þegar austur kom um morguninn og var farið beint í vinnuna sem var fólgin í að koma tjöldum og fleiru í vetrargeymslu en okkur og ýmsum vorum upp á bíl. Var nú flutt að Gilsárteigi í Eiðaþinghá.

Að lýsa vinnunni vikuna, sem við dvöldum í Gilsárteigi, væri endurtekning á fyrri lýsingum, viðgerðir og lögn sveitasíma. Aftur á móti var dvölin skemmtileg. Heimilið stórt og mikil umsvif hjá ungum og gömlum. Greinilega höfðu borist þangað áhrif frá hernáminu á Seyðisfirði. Þeir yngstu tveir gengu um tréglófin á járnudum klossum og létu heyrast hátt í. Bróðir þeirra var bílstjóri, ýmist heima eða niðri á fjörðum.

EKKI MÁTTI DANSA VANGADANS

Svo bar til í vikulokin að skóladómur á Hallormsstað héldu sitt árlega dansiball og bárust okkur fréttir daginn áður. Fórum á stúfana og leituðum uppi bíl inneftrir en

gekk illa í bili. Kom svo að áðurnefndur vörubílstjóri dróst á að fara með okkur ef við gerðum okkur að góðu með farkostinn. Yfir bílpallinn var tjaldað segli á járn-bogum en opið að aftan. Trébekkir með báðum hliðum til að sitja á. Unnum við til að losa út ýmsan varning til að fá rými fyrir okkur. Ekki nenntum við að þvo pallinn sem var ataður í smuroliu. Héldum glaðir af stað. Snjóföl var á jörðu og nokkuð hált. Inn í Hallormsstað komumst við enda þótt bíllinn bilaði oft á leiðinni. Vegna hálkunnar fórum við „út að ýta“ hverja brekkuna eftir aðra inn Skógana. Og ballið var í algleymingi. Karlpeningur í færra lagi og stelpurnar buðu upp í gríð og erg. Gott fyrir feimna. Nokkurt aðhald var í danssالnum því ekki mátti dansa vangadans og ekki stappa í gólfíð til að hressa upp á harmoníumúsíkina. Skólastýran sat inni allan tímann og gætti að stúlkunum sínum með móðurlegrum umhyggju. Skemmtunin var mjög góð og snertingar ágætar. Bílstjórin beið og kom okkur síðan heilum heim í Gilsárteig.

Geta má þess að nú hafði fækkað í vinnuhópnum, vorum við aftur orðnir átta eins og þegar byrjað var um vorið. Síðustu vikuna var okkur komið fyrir á gistihúsinu á Egilsstöðum. Hvílikur lúxus, að sofa nú undir dúnsgengum í hlýju húsi og var dekrað við okkur í mat og drykk. Vinnunni lauk með því að rífa niður alla þræði af símastaurunum á Fagradal. Um sumarið hafði verið handgrafið fyrir jarðsíma frá Reyðarfirði í Egilsstaði og loftlínurnar nú úr sögunni. Heimferð okkar var frá Reyðarfirði. Fóru norðanmenn með strandferðaskipi en ég lagði af stað suður á bóginn. Slögust í för með mér tveir ferðafélagar, annar var sveitungi minn en hinn frá Hornafirði. Við leigðum báta yfir firði en fórum annars gangandi, komumst á einum degi að Löndum í Stöðvafirði, gistum þar og fengum góðan beina. Heim var komið næsta dag nema Hornfirðingurinn komst á bát yfir til Djúpavogs.

Lýkur svo frásögninni. Sumarið vegur þungt í lífsreynslusögu minni. Ég hef notið þeirrar gæfu að komast í snertingu við mjög margt í þjóðlífini og lært að skilja sjónarmið ólíkustu starfshópa.

Gunnar skrifaði þessar minningar á síðasta sumri. Hann átti þá í baráttu við erfiðan sjúkdóm og lést undir árslok. Það mun síst hafa verið í eðli Gunnars að gefast upp við hálfunnið verk. Hann vildi ljúka greininni og láta hana birtast í blaðinu þótt hann lifði ekki að sjá hana á prenti enda vissi hann að hverju fór. Gunnar var prýðilega ritfær og fróður maður, hafði traust minni og góða frásagnarhæfileika. Aðstandendur Glettungs votta minningu hins gengna heiðursmanns virðingu sína. Ritstjóri.